

מתורתו של הרב הגאון יורם מיכאל אברג'ל

אמרי נועם

בצור ירום

צריך כל אדם להשגיח היטב על פיו לבל יוציא ממנו דברי נבלה ושקר, ושאר דיבורים אסורים, אלא רק דברי תורה ותפילה ושאר דברי קדושה. ואם חס ושלום, ילכלך ויטמא האדם את פיו בדיבורים אסורים, בוודאי לא יתקבלו דברי תורתו ותפילתו לפני ה'. הדבר דומה למי שמגיש למלך מאכל ערב בכלי מאוס ומטונף שבוודאי יסלק המלך מאכל זה מלפניו, ואף יעניש בעונש חמור את המשרת שהגישו לפניו בצורה כזאת. אך כשיזכה האדם לקדש את פיו כראוי, אז ממילא דברי התורה והתפילה שיוציא יתקבלו ברצון לפני ה'. והדבר דומה למי שמגיש בפני המלך מאכל ערב בכלי זהב נאה ומהודר, שבוודאי ישמח בו המלך שמחה גדולה, ושכרו על כך יהיה גדול מאוד.

כל היסורים והקשיים העוברים על האדם הם רק משום שהוא מפריד את מחשבתו שבראשו מן הבורא ושוכח את מציאותו. ומכך נוצרת כלפיו בחינה של הסתר פנים. אך לאמיתו של דבר בכל קושי, עיכוב, צער או יסורים, העוברים על האדם, מסתתר הקדוש ברוך הוא בכבודו ובעצמו, וממתין מצפה לאדם שיזכר בו ויפנה אליו. ואז יושע אותו כהרף עין ממש, אך כל זמן שהאדם עודנו עומד בשכחתו ואינו זוכר שהקב"ה עימו בצרתו, והולך ומבקש את עזרתו של בשר ודם, מתארכים יסוריו עוד ועוד..

ולכן שלח יוסף להודיע לאביו שעודנו חי, והיינו לא רק חי בגשמיות אלא גם ובעיקר ברוחניות. כלומר שלם בתורתו וקדושתו לכן שלח לו את העגלות, כדי לרמוז לו שמאותו יום שנפרד ממנו תמיד ליוהו אותו הרמז שמסר לו אביו באותה שעה שלמדנו ביחד, במצות עגלה ערופה, ולא הפריד את מחשבתו אף לרגע מהבורא, והיא שעמדה לו להחזיק מעמד בכל אשר עבר עליו..

יעקב אומר לעשיו "אדוני יודע כי הילדים רכים" (בראשית לג) הילדים שלך נולדים מוכנים, מיד כשהם נולדים הידיים שלהם הם ידי עשיו, אבל הילדים שלי, הם רכים, הם רוחניים ורחמנים ונפגעים מהר, לכן "ואני אתנהלה לאיטי" (שם) אומרים כאן חז"ל, שמי שזהיר בנר של חנוכה זוכה לבנים תלמידי חכמים, כי השמן מראה על התורה. כמו שכתוב אצל יואב "וישלח יואב תקועה ויקח משם אשה חכמה". (שמואל ב' י"ד). למה הוא שלח דווקא לתקועה? אומר הבני יששכר (במאמרי חדשי כסלו-טבת- מאמר ז') כי תקוע אלפא לשמן. (מנחות פ"ה עמ' ב') ובכל מקום ששמן זית מצוי שם חכמה מצויה. ואומר הרמב"ם, (בפ"ז מהלכות איסורי המזבח ה"ג) שכשרצו להביא שמן להדלקה במקדש הביאו מתקועה. חנוכה חל בכ"ה לחודש כסליו, גם המילה עשרים וחמש בתורה היא המילה "אור" ואם כן, ביום כ"ד בכסליו, מכינים את כד השמן, ויום כ"ה שבו מדליקים את הנר הראשון הוא כנגד המילה העשרים וחמש של התורה שהיא אור. ואם נחבר כ"ד עם כ"ה נקבל מ"ט. ואומר הירושלמי (סנהדרין פ"ד ה"ב) שהתורה נדרשת במ"ט פנים טהור ומ"ט פנים טמא. ואם נחבר מ"ט עם מ"ט נקבל צ"ח. "דודי צח ואדום דגול מרובה". (שיר השירים ה') לרמז שעל ידי עמל התורה ניצלים מצ"ח קללות וגם דומים להקב"ה שהוא צח ואדום. וגם זה חץ לרחות את המקטרגים.

ובעזרת ה' מי שידליק נרות חנוכה בשמן זית, יראה איך כל הבנים שלו לאט לאט מתקרבים לתורה ולמצוות, הם יבואו מעצמם ויבקשו ממנו שיקנה להם טלית קטן ויבקשו גם כן להחליף את התפילין לתפילין מהודרות יותר. וכיוצא בזה..

(בצור ירום חלק א' פרק א', עמ' 189-188).

הליכותיו והנהגותיו בקודש של סידנא בבא סאלי

מספרים, שכאשר הבבא סאלי היה רואה שבנו מאחר לתפילה, היה חולץ את התפילין והולך להעיר את בנו, ואחר כך יורד לטבול במקווה מחשש שמא כעס על בנו, ואחר כך חוזר ומניח תפילין. כשראה זאת הרב מסעוד מלול זצ"ל, שהיה רבו של בנו, אמר לבבא סאלי שהוא מקבל על עצמו להעיר את הבן כל בוקר כדי שהבבא סאלי לא יטרח. ומאז, מיראת רבו, בנו של הבבא סאלי היה מופיע לתפילה באופן קבוע בזמן, דבר זה גרם לנחת רוח גדולה לבבא סאלי.

עוד מספרים שהיה הבבא סאלי בן 17 בערה בקרבו אש ההשתוקקות להניח גם תפילין דרבינו תם. הוא המתיק סוד עם סופר צדיק חסיד וירא שמיים, שיכין לו תפילין מבלי שאף אחד ידע. ביום שקיבל הבבא סאלי את התפילין והניחם, קרא לו אביו רבי מסעוד, באופן פתאומי, ואמר לו "בני הלילה נגלה אלי בחלום מור אבי ר' יעקב ואמר לי 'בנך ר' ישראל כבר ראוי להניח תפילין דרבינו תם'. הבבא סאלי שמע וענה בענווה "הם כבר אצלי והנחתי אותם הבוקר מבלי לספר לאיש". שמח רבי מסעוד על החלום ופתרנו וערך סעודת מצווה לבנו על הנחת התפילין דרבינו תם.

רבנו הקדוש רבי נחמן מברסלב

תקציר משבוע שעבר: פעם פנה רבינו הקדוש מברסלב לאחד מאנשיו ואמר לו "לך נא והשתדל לעשות שלום בית, בין הבלן לבין אשתו הבלנית". בדרך הליכתו הרהר החסיד, "אם רבי נחמן יודע מה קורה בבית הבלן והבלנית, אז הוא גם יודע ברוח הקודש מה קורה עימי בבית". כשחזר החסיד לרבי נחמן החל לבכות בשברון לב וביקש ממנו שיתן לו תיקון על העוונות שלו עם אשתו. בשבת קודש, בעיצומה של סעודה שלישית, פנה רבי נחמן אל החסיד ואמר לו "גש אל ביתך, ואכול סעודה טובה וגדולה, כי זאת תהיה סעודת המפסקת שלך.. כאשר תצא שבת, אתה תצום שבוע". החסיד קיבל עליו את הדין בשמחה, אולם באמצע שבוע, נפל למשכב, וכל גופו קדח מחום.. בני משפחתו קראו לרופאים, וניסו להאכילו בכוח אך לא הצליחו כי הוא רצה לסיים עם התענית. לאחר מכן, הלך האיש בשארית כוחותיו אל רבי נחמן, ורבי נחמן ידע שהאיש יגיע, לכן הכין עבורו יין מיוחד פחות מכשיעור, והגיש לו לשתות. ובשתיה הזאת הוטב לו וכך המשיך רבי נחמן לעזור לאיש לתקן את נפשו ואת חטאיו. (הערה: רבינו הקדוש התנגד לתעניות וסיגופים, ואומר כי עיקר תיקון הנפש הוא הריבוי בתפילות והתבודדות ותחנונים לה' יתברך.. (שיח שרפי קודש ב' קמח).

גם אתם יכולים להיות שותפים ביזכי הרבים!

לקבלת העלון באיזור מגורכם, ולהקדשת שם להצלחה, רפואה או לעילוי נשמת יקירכם ולהיות שותפים ביזכי הרבים.

צרו קשר במס': 0523458725

הבעל שם טוב הקדוש

חודש אלול, הריח של הימים הנוראים כבר נישא באוויר, אנשים כתנו רגליהם בדוכני השוק כדי לקנות דברים בשביל ראש השנה. אחד צבע את ביתו, השני קנה בגדים לאשתו ולילדים, וכך כל אחד התכונן לפי עניינו לראש השנה הקרב ובא. גם בישיבתו של הבעל שם טוב התכוננו לחג הגדול, אלא שאצל החסידים לא היו רק הכנות גשמיות אלא גם הכנות רוחניות. הם עסקו בכיבוש הנפש וחיכו בהתרגשות גדולה לחג עם רבם הנערץ הבעל שם טוב הקדוש. אך כעת הכינו עצמם החסידים לתפילת ערבית של יום רגיל, הבעל שם טוב נכנס לבית המדרש, אבל במקום להתיישב במקומו הקבוע, פנה הבעל שם טוב לארון הספרים. הוא הוציא ספר מסוים והחל לעיין בו בדבקות עצומה. אף אחד לא העז להפריע לו או לרמוז שזמן ערבית הגיע וצריכים להתחיל תפילה. ניראה היה כי כל דקה שעוברת הבעל שם טוב נכנס יותר לריכוז בספר. על פני הבעל שם טוב ניכרה התרגשות קלה, ניראה היה כי העיכוב בתפילה לא מקרי אלא מכוון מהשמיים. חלפה שעה, ואז כאילו התעורר הבעל שם טוב מתוך עולם אחר, הניח את הספר חזרה ופנה למקומו. התפילה של הבעל שם טוב באותו ערב לא הייתה אותה תפילה, הוא התפלל בדביקות ובתלהבות שונה ממה שהיה מתפלל כבדרך כלל, כולם הבינו שמשוהו התרחש. תפילת ערבית הסתיימה, אך הצדיק לא חיכה לשאלות, אלא פתח את פיו וסיפר, "באחת הערים, חי לו אדם שגדל והתחנך בבית יהודי, אך כשהתבגר נטש את דרך ה' והחל להתקרב לשכניו הגויים. לאט לאט הפך להיות אחד מהם. חלפו שנים, במהלכן הספיק האיש לעבור את כל העבירות שבתורה. הוא נטש את עיר מגוריו ועבר להתגורר בסביבה שבה לא היו יהודים. בגלל עסקיו נאלץ בימים אלה לנסוע לעיירה הקרובה לעיירתו עיירה בה נמצאים הרבה יהודים. היום לפני הערב כשהגיע לעיירה הבחין בהמולה מיוחדת והדבר סיקרן אותו. הוא פנה לאחד מהיהודים ושאל לפשר ההמולה. "אלה הן הכנות שנעשות אצלנו היהודים, לקראת החג שנקרא ראש השנה" השיב לו היהודי בתמימות והוסיף "זהו היום הראשון בשנה בו נקבע לאדם את כל השנה כולה". דבריו הכו הלב באיש שעזב את יהדותו ושכח מה זה בכלל ראש השנה, "אולי בגלל המילים "אצלנו היהודים" או אולי בגלל שזכר את ראש השנה המתקרב וגזר דינו עומד להיקבע לשנה הבאה" אמר הבעל שם טוב. לאחר שיצא האיש מההלם המשיך להסתובב בעיירה ולפתע החלו לצופו במוחו זיכרונות ילדות שלו בתור יהודי קטן. הוא היה אחוז בהתרגשות, והמשיך ללכת מבלי לשים לב שרגליו מושכות אותו לבית הכנסת. כשהתעורר ויצא מההתרגשות הוא מצא עצמו בתוך בית הכנסת, לרגע הוא נבהל, הוא לא הבין מה לו ולמקום הזה, לצאת הוא התבייש, להישאר הוא גם התבייש, לכן החליט להסתתר מאחורי מבלי שיקלטו אותו בעזרת הנשים שהייתה ריקה. לפתע שמע את המילים "והוא רחום יכפר עוון" עברה בגופו התרגשות, כל גופו רעד, הוא רצה להצטרף אל האנשים בתפילה, אך מילות התפילה לא עלו במוחו. עיניו זלגו דמעות. כאשר עזב אחרון המתפללים את בית הכנסת, מיד רץ האיש, נטל את הסידור והחל לשחזר את מילות התפילה מתוך הסידור. שעה ארוכה עמד מול הסידור והתפלל ככוונה עצומה. בתפילתו שילב האיש דברים שיצאו מהלב הנסער שלו והחל גם לנהל דו שיח עם ה': "יודע אני ריבונו של עולם, שנכשלתי בכל החטאים שרק ישנם." וכאן החל לפרט את חטאיו בתפילה, לאחר שסיים לפרט את חטאיו המשיך האיש לדבר עם ה' "האמן לי, כי בכל ליבי מתחרט אני עליהם. אתה ה' שאומרים עליך שאתה רחום, סלח לי נא ומרגע זה ואילך לא אוסיף לחטוא. מעתה אשנה דרכי ואשובה אליך". כך הוסיף האיש וביקש שוב מעמקי נשמתו לשוב בתשובה תוך שהוא זועק לה' יתברך מעומק הלב שיסלח לו. עד שלפתע התמוטט האיש ונפל. "ואני" סיים הבעל שם טוב את הסיפור, "עקבתי כל אותו זמן בהתרגשות עצומה אחרי תפילות הנפש של האיש הזה. ראיתי את נשמת היהודי בתפירתו, נפעמתי לדעת עד כמה אפשר לעלות מבירא עמיקתא מהמקום הכי נמוך לאיגרא רמא למקום הכי גבוה... וכך סיים הבעל שם טוב את הסיפור: "התעכבתי בתפילתי, כי רציני שתפילתי תצטרף עם תפילתו של אותו יהודי וכך גם התפילה שלי תגיע באופן ישיר לכיסא הכבוד..."

הרב הגאון הרב ישראל אברג'ל שליט"א

אחד מגיע לשטיבלך ומוצא אותם ב' ויברך דוד" הוא אומר "ברוך שאמר" ועוד כמה מזמורים, העיקר שתהיה תפילה בציבור. זמן שלוקח לאחרים להתפלל ערבית הוא מתפלל שחרית. מה עם כל הזמירות, פתח אליהו, פיטום הקטורת, וכו'? בצורה כזאת זוכים להעמיד משפחה עקומת נפש ועקומת לב, שאפילו המצוות האלו שהן בבחינת "מצות אנשים מלומדה" הנפכות לקר ואפל, בקושי אפשר לברך, כי חסירה האהבה – בעל דבר בטילה אהבה. לכן אדם לא יצפה לקטוף פירות ממה שהוא לא זרע, כתוב "וקוץ ודרדר תצמיח לך" (בראשית ג'יח) אומר האבן עזרא, וקוץ גדול, וקטן ממנו דרדר, והוא לבדו דר, כי אחיו נעדר. כלומר מי שהוא דרדר הוא יסאר לבדו, אחים לא יהיו לו. צריך האדם להיות בן אדם פרה ורבה, להגדיל אהבה, אהבה זה מים, (היראה זה אש). היסוד של הבריאה זה המים, "ורוח אלוקים מרחפת על פני המים" (שם) הנתינה וההשפעה והירידה למטה כמים הנשפכים, לכן משה רבינו שהיה אביהם של ישראל, מורם ורבם לנצח, נאמר עליו "מן המים משיתיהו" (שמות ב'י). סוד הענווה והפשטות, אומר המלבי"ם שזו היתה הבחינה של משה, אצלו המושג "שלי" לא היה קיים, אלא הכל "שלך" כמאמר רבותינו ז"ל (אבות פ"ה מ"י) שלי שלך, ושליך שלך – חסיד. וכמו שפירש רש"י "וירא בסבלתם" (שמות ב'יא) שנתן עיניו וליבו להיות מיצר עליהם. וכל זה בגלל האהבה, ובזה תלויה עבודת ה' של כל אחד ואחד מאיתנו. עכ"ל. (מתוך חלב הארץ, חלק ראשון סימן א' פרק א' עמ' 87).

הרב הגאון שלום ארוש שליט"א

צריכים לדעת מהו השורש של עמלק, איך בכלל הגיע עמלק? כשעם ישראל שאלו, "היש ה' בקרבנו אם אין" אז בא עמלק. כי השאלה הזו ששאלו, היא שיא כפיות הטובה, שהרי אם אדם לא רואה את ה' ושואל "ה' איתי או לא?" סימן שהוא לא רואה את הטובות שה' עושה עימו. אילו היה מבחין באין ספור הטובות שה' עושה איתו בכל רגע ורגע, הוא לא היה שואל שאלה כזו. לכן, השאלה הזו ששאלו, "היש ה' בקרבנו" זה מראה שעם ישראל ממש לא ראו את הטובות שנעשו עימם. עד שיכלו לשאול שאלה רעה כזו "היש ה' בקרבנו?" זה דבר נורא, אחרי חמישים מכות מאתים מכות, מאתיים וחמישים מכות, כל אחד לפי שיטתו המובאת בהגדה של פסח, אחרי מעמד הר סיני, שבו שמעו את קולו של ה', ועוד ועוד ניסים גלויים ונסתרים לאין מספר, הם יכלו לשאול שאלה כזו? (מתוך שעריו בתורה, עמ' 38).

מרן פאר הדור - הרב עובדיה יוסף זצ"ל

- הרוצה להניח ב' זוגות תפילין של רש"י ושל רבינו תם ביחד, הואיל ורבו האחרונים שהחמירו בזה נכון יותר שלא לעשות כן, אלא יניח ב' זוגות תפילין בזה אחר זה, כמבואר לעיל. (יבי"א ח/ה ה - ח/ט קח, נו).
- שיניח התפילין של רש"י בלבד, ויברך עליהן ויקרא בהן קריאת שמע ויתפלל, ואחר חזרת השליח ציבור, יניח תפילין של רבינו תם בלא ברכה, ויקרא עמהן קריאת שמע ופרשת "והיה אם שמע" ובזה יוצא ידע חובת כל הפוסקים. (הליכ"ע ח/א עמ' כד).
- הנוהגים להניח תפילין במנחה תפילין של רש"י כסברת שימושא רבה, יש להם לברך על התפילין מאחר שהם כשיטת רש"י. (הליכ"ע ח/א עמ' כה).
- מי שדרכו להניח תפילין של רש"י ושל רבינו תם בזה אחר זה, ובטעות לקח תפילין של רבינו תם, בחושבו שהן תפילין של רש"י ויברך עליהן, ושוב הרגיש בטעותו לאחר מכן, וכבר התחיל להתפלל עם תפילין של רבינו תם, כשבא להניח תפילין של רש"י צריך לחזור ולברך עליהן, שאחר שהפסיק בנתיים בקריאת שמע ותפילה לאחר שהניח תפילין של רבינו תם, צריך לחזור ולברך, ומכל מקום אם הרגיש בטעות מיד לאחר שסיים הנחת תפילין של רבינו תם, ולא הפסיק בדיבור כלל, לא יברך על הנחת תפילין של רש"י, שיש אומרים שאין עשיית מעשה בין הברכה לבין תחילת העשייה נחשב להפסק, וספק ברכות להקל.. (הליכ"ע ח/א עמ' כה).

רבנו יוסף חיים - הבן איש חי זצ"ל

בכל שבת קודש היה נושא הבן איש חי הקדוש דרשה והמוני בני אדם היו נקבצים לחזות בזיו פניו ולהתבשם במאמריו. באותה שבת, י"ח סיוון, אירע דבר, בעיצומה של הדרשה, החלה האדמה לרעוד תחת רגליהם של היושבים. רעידת אדמה צעקו כולם. כולם ניסו להימלט בצעקות וצווחות ובבהלה, שמא יתמוטט עליהם הבניין. מוקד רעידת האדמה היה בסמוך לרגליו של הבן איש חי, שעמד על התיבה. אולם ראו זה פלא, רק הבן איש חי לא זז ממקומו, הוא נותר לעמוד כאילו כלום לא אירע. רגעים ספורים נמשכה רעידת האדמה, ולאחר מכן, שקט, בית הכנסת לא קרס. והאנשים שברחו החוצה מבהלה החלו להיכנס פנימה חזרה. אז הגיע לאזניהם קול מים זורמים, עיניהם של הנכנסים נפערו בתדהמה, במרחק שני טפחים בלבד מרגליו של הבן איש חי, נבקע באורח פלא מעין מים חיים, שזרם לו בשלווה. "איזה נס" שחו האנשים בהתרגשות. בוודאי אלו מים קדושים. ואכן רבים מהרו לשאוב מן המים ולהשתמש בהם כסגולה רפואית. כמו כן נשים עקרות ששתו מן המים נפקדו בילדים. רופאים מומחים הוזעקו למקום ולאחר בדיקות שביצעו קבעו כי המים הללו הינם מים מינרלים המכילים כמות גדולה של כספית - גורם רפואי מועיל. אך המעיין לא הוסיף לנבוע לאורך הימים. שמעו של המעיין הפלאי הגיע לאוזני השלטונות, והם החלו לתכנן כיצד להחרים את הבית הכנסת, ולהפכו למסגד. ומכיוון שכך, מיהרו נכבדי הקבל לסתום את המעיין בחשאי, ולפרסם ברבים כי הבאר התייבשה לה ובכך סרה הסכנה מעל בית הכנסת...

הרב הגאון ראובן אלבז שליט"א

עם ישראל קיבלו את התורה במדבר, במקום ייבש, "מקום הרע הזה לא מקום זרע ותאנה וגפן ורמון ומים אין לשתות" (במדבר כה) "במדבר הגדל והנורא נחש שרף ועקב וצמאון אשר אין מים." (דברים ח, טו).

נשאלת השאלה, מדוע הקב"ה לא המתין ונתן את התורה לאחר שבני ישראל נכנסו לארץ ישראל והתיישבו "איש תחת גפנו ותחת תאנתו". בשקט ובטח, נהנים ממעלותיה המיוחדת של ארץ ישראל, ארץ טובה. ארץ זבת חלב ודבש, ארץ נחלי מים.. ארץ חטה ושעורה וגפן ותאנה ורמון, לא תחסר כל בה.. (דברים ח, ז-ט) ארץ אשר אפילו האוויר שבה מחכים (בבא בתרא קנח, עמ' ב). ואז יכלו לקבל את התורה ביתר מנוחת הדעת, ביתר מתיקות ושמחה.. וזאת ועוד, חלק מהמצוות שהצטוו ישראל בסיני, בלאו הכי לא נהגו עד כניסתם לארץ ישראל, לאחר שישבו בארץ ואם כן מדוע לא המתין עם מתן התורה לארץ ישראל, עד שכל המצוות תהיינה רלוונטיות לקיום? וגם יוכלו לקבל את התורה בשקט ובנחת, ובשלווה.. אלא, שהקב"ה נתן את התורה דווקא במדבר, כדי להורות שגם בתקופות כאלו שבני ישראל ימצאו "במדבר" בחשכת הגלות, בין הגויים, כאשר יש צרות וייסורים, וקושי, גם אז הם מצויים בתלמוד תורה, ואינם יכולים לפטור עצמם מתלמוד תורה. ואם היתה התורה ניתנת בארץ ישראל, במקום הטוב ושפע, היה ניתן לחשוב שבתקופות של קושי וייסורים ומצוקה, יש "פטור" מלימוד התורה. מכאן ילמד כל אחד, גם בתקופות שהפרנסה קשה החובות משתרגים עד למעלה מהראש, אין פטור מתלמוד תורה, ומקביעת עיתים לתורה, עליו ללמוד מקבלת התורה שהיתה במדבר בארץ לא זרועה במקום נחש שרף ועקרב, במקום שאין מים לשתות, ולא לחם לאכול ואף על פי כן קיבלו את התורה.. מתוך משכני אחריו, במדבר, עמ' נג-נד).

העלון מוקדש לרפואת:

- צ'צ'אן בן ביסקה
- חזלה בת חביבה
- דביר בן גאולה
- ראובן בן חנה
- זהבית בת חנה
- עליזה בת נינט

העלון מוקדש להצלחת:

- מור אבי אוריאל בן ציפורה
- עזרא בן נאוה
- אלעזר בן כוכבה
- נדב בן מלי
- יסמין בת רחל
- מרת אימי ויויאן בת נוריה
- בת חן בת עירית
- בר ושרית ישראל
- אליעד אליהו בן אריאלה

"עין חיים היא למחזיקים בה"

המעוניינים לסייע בהוצאות העלון ובזיכוי הרבים, מוזמנים ליצור קשר : במספר: 0523458725 או במייל: mahamardaniel@walla.co.il

